

Sygn. akt IV CSK 504/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. i Zarządowi Morskiego
Portu G. Spółce Akcyjnej w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej Zarządu Morskiego Portu G.
Spółki Akcyjnej w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 listopada 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Zarządu Morskiego Portu G. Spółki Akcyjnej w G. na rzecz A. S. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana Zarząd Morskiego Portu G. S.A. z siedzibą w G. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), oddalającego apelację skarżącej od wyroku Sądu pierwszej instancji w sprawie z powództwa A. S. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości

orzecnictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja sądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca podniosła, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na wydanie zaskarżonego

wyroku z naruszeniem wskazanych w skardze kasacyjnej przepisów, poprzez wyłącznie powierzchowną, całkowicie niemerytoryczną ocenę zarzutów zawartych w apelacji. Wobec takiego ujęcia motywów ww. wniosku wypada przypomnieć, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz uzasadnienie skargi kasacyjnej stanowią niezależne elementy konstrukcyjne tego środka zaskarżenia (art. 398⁴¹ § 1 pkt 2 oraz 398⁴ § 2 k.p.c.), toteż konieczne jest ich wyraźne wyodrębnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 stycznia 2001 r., V CZ 189/02 oraz 23 stycznia 2008 r., II PK 278/07).

Argumentacja pozwanej zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zestawiona z motywami zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do wniosku, by skarga kasacyjna była oczywiście zasadna, tzn. by zgłoszone zarzuty kasacyjne tak jednoznacznie świadczyły o wadliwości rozstrzygnięcia, że bez szerszej analizy, już na etapie przedsądu, można dostrzec podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Z wywodów zawartych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że skarżąca poddaje krytyce wyniki dokonanej przez Sąd Apelacyjny kontroli orzeczenia Sądu pierwszej instancji, zwłaszcza w zakresie wykładni umowy łączącej pozwaną (inwestora) z generalnym wykonawcą. Przedmiotem sprawy było jednak żądanie zapłaty kierowane przez powoda, który nie był stroną tej umowy, a w konsekwencji treść zobowiązania wiążącego obie pozwane spółki, w tym skarżącą, nie określała powinny zachowań powoda wykonującego roboty budowlane jako podwykonawca.

Wywody skarżącej nie odnoszą się w szczególności do tego, w jaki sposób na wynik postępowania miałyby przekładać się ewentualna negatywna ocena działań powoda związanych ze złożeniem oświadczenia co do niezalegania wykonawcy z płatnościami na rzecz podwykonawcy, które to oświadczenie, w przekonaniu skarżącej, nie odpowiadało rzeczywistości, a ujmując rzecz w uproszczeniu: dlaczego określona ocena tego oświadczenia miałyby decydować o braku po stronie pozwanej jako inwestora obowiązku zapłaty wynagrodzenia powodowi jako podwykonawcy. Tymczasem rolą skarżącej, powołującej się na wystąpienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, nie jest poprzestanie na wyrażeniu swoich zastrzeżeń co do stanowiska Sądu,

lecz przedstawienie jasnego, precyzyjnego wyводу, który ilustrowałby konkretne naruszenia prawa, objęte podstawami skargi kasacyjnej, a następnie jednoznacznie wykazywał wpływ tego naruszenia na wynik postępowania. W niniejszej sprawie nie miało to miejsca.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie mogłyby świadczyć okoliczności podniesione w zarzucie naruszenia art. 647¹ § 5 k.c., gdyż sformułowanie tego zarzutu świadczy o kwestionowaniu ustaleń faktycznych sprawy (prowadzenia prac budowlanych po 20 grudnia 2016 r.) i nieuzasadnionego, zdaniem skarżącej, pominięcia dowodów, które w istocie sprowadza się do postawienia zarzutu braku oczekiwanych przez skarżącą ustaleń faktycznych sprawy. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), co oznacza, że zarzuty te w postępowaniu kasacyjnym nie mogłyby być poddane merytorycznej ocenie; w konsekwencji natomiast nie mogłyby wpływać na uznanie skargi za zasadną, a tym bardziej - oczywiście zasadną, o czym stanowi art. 398⁹ § 1 i pkt 4 k.p.c. Również wyjaśnienia zawarte we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a odnoszące się do zarzucanych Sądowi Apelacyjnemu innych naruszeń przepisów postępowania, nie przekonują o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, a w konsekwencji nie wyczerpują przyczyny przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

